

Мов бачу тихую оселю

Михайло Старицький

Мов бачу тихую оселю
В якомусь світлі чарівнім:
Кахляну грубу, білу стелю,
Дубовий сволок, а на нім
Медяники і легуміни
Та зілля всякого пучки,
У візерунки вбрані стіни,
В віконцях мутяні шибки,
Великий килим серед хати
У кармазинових квітках,
На образах блискучі шати,
З рядками перлів по кутках,
Тремку, химеристу веселку
Округ лампади на святках...
Бабуню, згорблену в кріселку,
Конечне, з кужелем в руках;
Любовно-лагідні години,
До всіх прихильні почуття...
Як втішен згад тії картини,
І як нема їй вороття!